

ηκα! Ἀπόλωλα ὁ τλήμων! Ὁνος ἐγενόμην τουτὶ διαπραχῶς, καὶ ἐλάττωσα τῷ πῆχεϊ χρησάμενος! καὶ πλείστῃ ἑτέρα ὁ τάλας ἀνέκραγε, καὶ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ καὶ πάντας τοὺς προφῆτας ἐπεκαλεῖτο, ἵνα αὐτὸν Σουκαλείου χειρὸς λυτρώσειεν. Εἰρήσθω δὲ τάληθες, ὅτι ὁ ἀνὴρ Μουσοῦλιας τῶν φρονίμων πάνυ ἐν Ἰσραηλίταις καὶ εὐγενῶν μάλα πέφυκεν εἶναι· ἀλλὰ μὴν ἐκείνη τῇ ὥρᾳ ἢ τοῦτο διαπύπραχεν, οὐκ ἦν. Καὶ ἤδη ἐν εἰσαγγελεῶς γούνασι τὸ πρᾶγμα κεῖται καὶ Θεὰ Δικαιοσύνη ἐπιληφθήτω.

Αἱ! Πῶς σοῦ φαίνονται αἱ ἀλαμπουργέζικες αὐταῖς ἐλληνοκοίραις; Εἶναι καλὸν νὰ ἐνθυμώμεθα ἐνίοτε καὶ τὴν θεῖαν ἐκείνην τῶν Προγόνων μας γλῶσσαν, ἣν ὠμίλησαν οἱ Ὀλύμπιοι Θεοί, ἐφιλοσόφησεν ὁ Πλάτων, ἐξηγόρευσεν ὁ Δημοσθένης, ἱστοριογράφησεν ὁ Θουκυδίδης, ἐγράφησαν τὰ εὐαγγέλια, καὶ ὠμιλήθη ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα ἀνε-έννησε τὴν Εὐρώπην, αὐτὰς τὰς λέξεις μεταχειρίζονται ὡς ὄρους εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας, δι' αὐτῆς ἐδιδάχθησαν τὸν χριστιανισμόν οἱ Ρῶσσοι, Βούλγαροι, Σέρβοι, Ῥωμῶνοι, Κροάται, Βοσμοί, Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι. Ἀς τὴν ἐνθυμώμεθα λοιπὸν ἐνίοτε διὰ νὰ ἐνθυμώμεθα, τίνων ἐνδόξων Προγόνων εἴμεθα υἱοί... ἀλλὰ τί εἶπα; Τολμῶμεν τοιοῦτοι, ὅποιοι νάνοι εἴμεθα;

Τοιοῦτοι δὰ ποῦ εἴμεθα κηφῆνες προκομμένοι
ὅλοι ἀφιλοπάτριδες, ὅλοι ξεμωραμένοι
ἂν εἴμποροῦμε' ἄς εἴπωμε, πῶς εἴμεθα υἱοί...
ἐκεῖνοι ἦσαν γίγαντες, ἡμεῖς εἴμεθα νάνοι,
ἐκεῖνοι φέρουσι παντοῦ τῆς δόξας τὸ στεφάνι
ἐκεῖνοι ἦσαν ἀληθῶς ἐπίγειοι Θεοί!

Ὁνοφύριος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Σήμερον συνήλθον περὶ ὥραν 9ην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ζηνοπούλου ἀσθενούντος οἱ κορυφαῖοι τοῦ Κουμουνδουρικοῦ κόμματος κύριοι Σωτηρόπουλος, Α. Μαυρομιχάλης, Παπαμιχαλόπουλος, Πετμεζᾶς, Αὐγερινός, Ἀθανασιάδης, Γκίκας, Τζιθανόπουλος, Περρωτής, Μανέττας καὶ Κριεζῆς. Μετὰ σύσκεψιν διακρέσασαν μέχρι τῆς 12 ἀπεφάσισαν ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸ κουμουνδουρικὸν κόμμα, ἀπαρτιζόμενον ἐξ 60 βουλευτῶν, θεωρούμενον ὡς αὐτοτελές.

Δι' ἐπιστολῆς τῶν δώδεκα ἀνακοινωθήσεται ἡ ἀπόφασις εἰς τοὺς λοιποὺς τοῦ κόμματος. Καὶ τότε ὅταν συνέλθουν καὶ οἱ ἐξήκοντα, γενήσεται καὶ δευτέρα σύσκεψις. Ἐγένετο μακρὸς λόγος περὶ ριζικῶν μεταβολῶν, ψηφοφορία κατὰ νόμους συναρμογῆς τῶν νόμων πρὸς τὸ σύνταγμα, κλπ. Ἡ κατὰ Τρικουπὴ ἀντιπολίτευσις ἐθεωρήθη ὡς λίαν κατεπεύγουσα. Ὑπελογίσθη περίπου ὅτι οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ὅλοι ἀνέρχονται εἰς 124—125, ἀποκλεισθέντων ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ πάντων τῶν ἀμφιβόλων. Ὡστε καὶ ἀπαρτίαν ἔχει ἡ ἀντιπολίτευσις. Αὐριοὶν πλείότερα.

Τὰ περὶ τῆς πορείας ἣν μέλλει νὰ ἀκολουθήσῃ ἐν τῇ Βουλῇ ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπερ ἀνέγραψε χθὲς ὁ «Αἰὼν», δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωσιν ἐπίσημον χαρακτήρα, διότι πλείστοι μὲν οἱ ἀπόντες, ἐν οἷς καὶ ἔγκριτα μέλη αὐτῆς καὶ δὴ καὶ ἀρχηγοὶ κομμάτων καὶ ὑπαρχηγοί, οἱ δὲ ὀλίγοι παρόντες ἀναμφηρίστως οὔτε δικαιοῦνται οὔτε αὐτοὶ νομιζόμεν θέλουσι νὰ ἀποφασίσωσι τι ὀριστικόν.

Ὁ κ. Βουλπιώτης δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ὑποδεέστερος τῶν προκατόχων τοῦ ὑπουργῶν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν περὶ ἐξαπλώσεως τῆς γυμναστικῆς μέριμναν. Ἡ γυμναστικὴ κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς πρωτεύουσας, ἐχούσης δυστυχῶς καὶ τόσα ἄλλα προνόμια. Ὁ κ. Λομβάρδος ἤρξατο νὰ τὴν ἐπεκτείνῃ εἰς τὰς ἐπαρχίας· ἰδοὺ δὲ ὅτι ὁ κ. Βουλπιώτης συμπληροῖ τὸ ἔργον τοῦ προκατόχου του, ἀναβιβάσας τὴν γυμναστικὴν εἰς τὴν περιωπὴν ἣς ἐστὶν ἀξία, ἥτις ἂν κατὰ βάθος ἐννοηθῇ καὶ ἂν ἐν μεγάλῳ ἐφαρμοσθῇ, βεβαίως θὰ δώσῃ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς μορφώσεως τῆς νέας γενεᾶς. Εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, Μεσολόγγιον, Λάρισσαν, Ζάκυνθον, Καλάμας διώρισε διευθυντὰς τῶν Γυμναστηρίων τοὺς καθηγητὰς τῶν μαθηματικῶν κκ. Κασδόνην, Δημητριάδην, Ρένδζον καὶ Κονδύλην. Ἐκαστος δὲ ἐξ αὐτῶν θὰ ἔχῃ βοηθὸν εἰδικὸν ὡς διδάσκαλον τῆς γυμναστικῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς δὲν θὰ ἀρκεσθῇ εἰς ταῦτα καὶ μόνον· ἀλλὰ δὲν θὰ ἀφήσῃ ἐπαρχίαν ἄνευ Γυμναστηρίου.

Συγχρόνως πληροφοροῦμεθα ὅτι μελετᾷ ὁργανισμὸν συστάσεως τελείας Γυμναστικῆς Σχολῆς ἐν τῷ Δημοσίῳ Γυμναστηρίῳ μετ' ἀνατομικῶν ὁργάνων κλπ.

Ἐκαμε δὲ καὶ ἐν ἄλλῳ σπουδαιότερον, διώρισε δι' ἑκαστον ἐλληνικὸν λεγόμενον σχολεῖον—διὰ τὴν πρωτεύουσαν ἐπὶ τοῦ παρόντος—βοηθὸν διδάσκαλον τῆς Γυμναστικῆς.

Ἐλπίζομεν δὲ ἐπὶ τῆς ὑπουργείας του θὰ συντάξῃ καὶ ἑφάρμοσθαι τέλειον σύστημα Γυμναστικῆς καθ' ὅλον τὸ κράτος, ἵνα μὴ λεχθῇ καὶ περὶ τοῦ κ. Βουλπιώτη, ἀνδρὸς ἀληθῶς ρομελιωτικῆς φιλοτιμίας, ὅτι ἤλθε καὶ παρῆλθεν ὡς ὑπουργός, χωρὶς νὰ ἀφίσῃ ἔχνη τῆς διαβάσεώς του.

Οἱ σταλέντες εἰς Χίον καὶ Τεσμεν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἱατροὶ εἶνε οἱ πλείστοι φίλοι μας· διὰ τοῦτο θέλουσι μᾶς ἐπιτρέφει νὰ τοῖς εἴπωμεν ὅτι πλὴν εὐαρέστου ἐκδρομῆς δι' ἑαυτοὺς δὲν πιστεύομεν νὰ ἔκαμαν τίποτε ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐκ τῆς καταχθονίου συμφορᾶς. Πρῶτῃ ἀπόδειξις ὅτι ἐσπευσαν νὰ ἐπανέλθωσι καθ' ἣν στιγμὴν τὸν πρῶτον σεισμόν ἠκολούθησε δεύτερος, φοβερώτερος. Δευτέρα, οὐδένα φαίνεται τραυματίαν οὔτε ἐπεσκεφθήσαν οὔτε ἔσωσαν, πλὴν φαρμάκων τινων καὶ χειρουργικῶν ἐργαλείων, ἀπερ ἔδωκαν εἰς τὸν στρατιωτικὸν ἱατρὸν, εἰς δὲ ἠδύνατο νὰ τὰ δώσῃ ἂν δὲν ἀπατώμεθα καὶ εἰς ναυτοπίας τοῦ «Μιαούλη». Τρίτῃ, δὲν ἀντελήφθησαν οἱ ἴδιοι τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐβασίσθησαν ἐπὶ τῶν πληροφοριῶν τοῦ Τούρκου στρατιωτικοῦ ἱατροῦ καὶ γνωρίζομεν ὅλοι τίνα ἀξίαν ἔχουν πληροφοροῖαι τοιαῦται· καὶ τὸν κατάλογον αὐτὸν τοῦ Τούρκου ἐνεχείρισαν εἰς τὸν κ. Λομβάρδον, τοῦθ' ὅπερ ἐπίσης ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὁ καμαρωτός τοῦ «Μιαούλη». Τετάρτῃ, ὅτι ἡ ἱατρικὴ των ἑξὶς εἰς ἀγριότητα καὶ ὀμότητα μεταβληθεῖσα ἐπονομάζει ὀλίγους τετρακοσίους περίπου τραυματίας. Πέμπτῃ, ὅτι ἐν σφοδρότητι ἀνοησίας ὑπολογίζοντες τοὺς ἀστέγους εἰς 20000 προτείνουν εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ ἀποστείλῃ 5,000 ὀκάδας ἄρτου ἐφάπαξ, ἥτοι ἑκατὸν δράμια διὰ τὸν καθέναν, ἐπὶ ἑνα ἴσως μῆνα. Ἑκτῇ, ὅτι τὸ γνωθὶ σαυτὸν τόσον τοὺς ἔλειψεν ὥστε μολονότι ἀπολύτως τίποτε δὲν ἔκαμαν, ἐνεσφῆνωσαν ἐν τῇ ἐκθέσει των τὴν φράσιν ὅτι ἀπῆλθον εἰς Ρεῖσδερε συνοδευόμενοι ὑπὸ πλήθους εὐγνωμοφούντων αὐτῶν κατοίκων. Ἐβδόμῃ, ὅτι ἡ ἐκθεσίς των οὐδὲν ἔχνος ἐπιστημονικῆς χροιάς φέρει, ἂν καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ πέντε ἐπιστημόνων, δὲν πρόκειται δὲ περὶ ἀπλῆς δυσεντερίας ἢ κωλικο-

πόνου, ἀλλὰ περὶ σεισμοῦ, οὗ ἡ περιγραφή δέον νὰ γίνεται καθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς ὅρους· οἱ ἴδιοι δὲ ἐὰν θεώρουν ἑαυτοὺς ἀνεπαρκεῖς, ἔπρεπε νὰ προσβλάθωσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἕνα φυσικομαθηματικὸν καὶ ὀρθόν, ὅτι καὶ ἡ ἐργασία τῶν καὶ ἡ ἐκθεσίς τῶν ἐγγράφῃ ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ λάβωσι παράστημον, διότι τὴν μὲν πρῶτην φορὰν ὅτε καὶ ἔκαμαν **ἔπρεπε** νὰ μὴ πάρουν, διότι τώρα τὰ παρὰ πᾶν κατήντησαν ἀτιμωτικά, ἐνῷ τώρα ποῦ δὲν ἔκαμαν ἀπολύτως τίποτε καὶ παρέβησαν τὸ καθήκον τῶν, **δικαιούνται νὰ παρασημοφορηθοῦν ὅλοι**. Φίλτατε Καμπούρογλε, αὐτὴν τὴν φορὰν μᾶς ἔχετε συμφωνότατον!

“Ὅπως τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν συνωθῶνται οἱ χριστιανοὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρὸ τῶν καταστολιστῶν παραπηγμάτων διὰ νὰ ἀγοράσωσι τὰς λαμπάδας τοῦ Πάσχα, ὅπως διαγκανίζονται οἱ φιλακόλουθοι κύκλω τοῦ ἱερέως διὰ νὰ λάβωσι τὸ θεῖον ἀντίδιωρον, ὅπως γρονθοκοποῦνται οἱ μελομανεῖς ἐν ἐσπέρᾳ θεατρικῆς παραστάσεως πρὸ τῆς θυρίδος τῶν εἰσιτηρίων, τοιαύτη συνῶνται, τοιοῦτος διαγκωνισμὸς ἐξῆσκειτο χθὲς ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸ τῶν καπνοπωλείων, τῶν κεντρικωτέρων ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ, Αἰόλου καὶ Σταδίου. Οἱ καπνοπῶλαι εἶχον ἐγείρει ἐξω τῶν θυρῶν τῶν καταστημάτων αὐτῶν βωμὸν διὰ τραπεζῶν καὶ κιθωτίων, ἐφ' ὧν ἐπώλουν τὰ τελευταῖα ἐλευθέρᾳ σιγαρόχαρτα, ὡς ἂν ἤθελον ἐπὶ τῶν βωμῶν αὐτῶν νὰ θεοποιήσωσι τὴν μνήμην τῆς θνησκούσης ἐλευθερίας τῶν σιγαροχάρτων ἐν τῇ ἀγοραπωλησίᾳ, ὡς οἱ ρωμαῖοι θεοποιοῦν τοὺς αὐτοκράτορας τῶν θνήσκοντα. Περὶ τὴν δύσιν μάλιστα τῆς ἡμέρας, ὅσῳ ἡ μιστὴ ἐπαύριον ἐπλησίαζε, τόσῳ ἤϋξανεν ἡ πυρετώδης ἐργασία πωλούντων καὶ ἀγοραστῶν. Αἱ τιμαὶ τοῦ σιγαροχάρτου ὑψοῦντο καὶ κατέβαινον ταχύτατα ἐν τῇ πωλήσει, καὶ ἐνομιζέτε ὅτι ἐτελοῦντο χρηματιστικαὶ ἐργασίαι. Περὶ τὴν ἐνιάτην τῆς ἐσπέρας αἱ δεσμίδες εἶχον ἐξαντληθῇ, ἐκτὸς ὀλίγων, αἵτινες ἐπωλοῦντο ἀντὶ 50 λεπτῶν ἢ δωδεκάς. Ἀπολαύσατε λοιπὸν τῶν καπνιστικῶν σας ἡδονῶν οἱ προνοήσαντες νὰ προμηθευθῆτε πρὸ τῆς σήμερον σιγαρόχαρτα, ἀλλὰ μεθ' ὅσης δύνασθε φειδοῦς μεταχειρίζεσθε ταῦτα, διὰ νὰ παρατείνετε ὅσον τὸ δυνατόν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ ἀνάγκη θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ὑφίστασθε τὸ θλιβερόν θέαμα σιγαροχάρτων φερόντων ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ στίγμα ... τῶν φόρων.

Ἀπὸ πέρυσιν ὀρθότατα, σοφώτατα ἀπεφασίσθη οἱ φοιτηταὶ τῆς ἱατρικῆς νὰ ἐξετάζωνται εἰς τὰ γενικὰ μαθήματα. Τοῦ νέου τούτου μέτρου ἀπηλλάγησαν οἱ τριτοεῖς καὶ τεταρτοεῖς, ὑπεβλήθησαν δὲ εἰς αὐτὸ οἱ πρωτοεῖς καὶ δευτεροεῖς· ἡδνοὶ τελευταῖοι παραπονοῦνται θέλοντες νὰ ἀπαλλαγῶσι καὶ αὐτοὶ ὡς δυσκολευόμενοι νὰ δώσουν ἐξετάσεις. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ τριτοεῖς καὶ τεταρτοεῖς ἀφ' ἑαυτῶν ὤφειλον νὰ ζητήσουν νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὸ μέτρον τοῦτο ἂν θέλουν νὰ παύσῃ ἡ βάρβαρος ἐξίς τοῦ ἀπολύειν τὸ Πανεπιστήμιον ἐντελῶς ἀμωρότους ἱατροὺς καὶ ἀναγκάζεσθαι τοὺς μὲν εὐπόρους τρέχειν ἀπὸ ρυτῆρος εἰς Παρίσιους ἢ Βιέννην, τοὺς δὲ μὴ τοιοῦτους φθίνοντας τοὺς πλείους δι' ἑλλειψιν πελατῶν καὶ ἀνυποληψίαν. Ὁσαινδῆποτε αὐστηρότητες καὶ ἂν εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν Σχολὴν πρέπει νὰ γίνωνται δεκταὶ εὐγνωμόνως. Εἰς ὅτι δικαιούνται νὰ παραπονοῦνται οἱ δευτεροεῖς εἶνε ὅτι τὰ γενικὰ μαθήματα εἰς ἃ ὑποβάλλονται νὰ ἐξετασθῶσι συμπίπτουν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ μετὰ τῶν εἰδικῶν αὐτῶν μαθημάτων· συνάμα δὲ τὸ λίαν στενὸν τῆς χρο-

νικῆς προθεσμίας ἥτις τοῖς παρέχεται ὅπως προπαρασκευασθῶσιν εἰς μέγαν ἱριθμὸν μαθημάτων. Τὴν θεραπείαν τῶν δικαίων τούτων παραπόνων προσδοκῶμεν παρὰ τοῦ νοήμονος καὶ προνοητικοῦ Πρυτάνεως.

Προχθὲς ἐπανελήθησαν αἱ περυσιναὶ ταραχαὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐνεκα μεταθέσεως τῶν φοιτητῶν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς ἀπὸ τῆς δι' αὐτοὺς ὀρισμένης αἰθούσης εἰς ἄλλην στενωτέραν καὶ ἀνώμαλον τὸ ἔδαφος. Ἐπειδὴ οἱ φοιτηταὶ τῆς Νομικῆς εἶνε πολλοὶ, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς συγκλήτου νὰ ἐνωθῶσιν αἱ δύο αἰθούσαι τῆς νομικῆς καὶ φιλοσοφικῆς σχολῆς, ἀνοιγομένης τῆς ἐν τῷ μεταξύ θύρας· οὕτω πῶς εὐκολύνονται μὲν βεβαίως οἱ τῆς Νομικῆς, ἀλλ' οἱ τῆς φιλοσοφικῆς φοιτηταὶ περιπίπτουσιν εἰς δυσκολίας. Ὅσοι καὶ ἂν εἶνε οἱ τῆς νομικῆς σχολῆς φοιτηταὶ χωροῦσιν ἐν τῇ ἑαυτῶν αἰθούσῃ, διότι οὗτοι συνήθως δὲν ἔχουσι διδασκαλίαν καθ' ὑπαγόρευσιν. Ἡ δὲ αἴθουσα ἥτις ὀρίσθη διὰ τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν, παραβλάπτει οὐσιωδῶς τὴν διδασκαλίαν· πρῶτον μὲν διότι τὸ ἡμισυ ἔδαφος αὐτῆς τὸ πρὸς τὴν ἑδραν εἶναι κατὰ ἡμισυ μέτρον ὑψηλότερον τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως καὶ ἐπομένως πλείστοι μαθηταὶ οὕτε βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ καθηγητοῦ, οὕτε ἀκούουσι καλῶς τὴν φωνὴν αὐτοῦ· δεύτερον δὲ διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ χωρήσῃ ἡ αἴθουσα τοὺς φοιτητὰς εἰς τινα μαθήματα, εἰς ἃ οὗτοι ὀφείλουσι νὰ κρατῶσι σημειώσεις καὶ ἐπομένως νὰ κάθηνται, καὶ τρίτον διότι εἶνε ἐκτεθειμένη εἰς ἀδιακόπους ἐκ τῶν παρελαινουσῶν ἀμαξῶν διαταράξεις. Ἐπομένως εἶνε δίκαιον νὰ εὑρεθῇ ταχεῖα θεραπεία τοῦ κακοῦ. Ἐπειτα οἱ καθηγηταὶ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς δὲν ξεύρετε ὅτι ὅλοι πλὴν τοῦ βοῆν κομποῦ κ. Στρούμπου οὕτε φωνὴν ἔχουσι, οὕτε ψυχὴν;

Ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας ἀπένεμειν εἰς τὸν νεαρὸν καὶ πλήρη μέλλοντος ἀνθροπολογαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ κ. Χατζηπέτρον τὸ παράσημον τῶν ἵπποτῶν τοῦ τάγματος Δανεβρόγ. Εἶθε τὸ φῶς τοῦ παρασήμου νὰ τὸν ὁδηγῇ πάντοτε εἰς τὴν χρυσὴν ἐδρὴν τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τοῦ καθήκοντος.

Τὴν νύκτα τῆς 8—9 ἱσταμένου ἱστιοφόρον πλοῖον ἐκ Δεδαγατζῆ προερχόμενον καὶ εἰς Πειραιᾶ διευθυνόμενον μὲ φορτίον σίτου, προσέκρουσε καὶ ἐναυάγησεν εἰς τὴν Δεγραιῶν Λαυρίου, διασωθέντος τοῦ πληρώματος καὶ μέρους τοῦ φορτίου.

Σχηναὶ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Κυθήροις.

Μᾶς γράφουσιν ἐκεῖθεν, ὅτι χωροφύλακες τῆς ἐκεῖσε δυνάμεως ὧν καθυστεροῦνται μισθοδοσίαι, ἠπείλησαν ταμίαν ἐὰν δὲν πληρώσῃ αὐτοῖς ταχέως καθυστερούμενα. Ταμίαν εὑρέθη ἐν δυσχερῶσι καὶ στενωγῶρι θέσει, διότι ταμεῖον τοῦ δὲν περιεῖχεν ἄλλο τι εἰμὴ σχετικὴν ἀλληλογραφίαν περὶ ταχειᾶς ἀποστολῆς χρημάτων ὧν ἐστερεῖτο πρὸς πληρωμὴν δικαιοῦχων, ἐπὶ πρωτοπουργίας Χ. Τρικούπη.

Ἐν χωρίῳ Λιδανάταις τοῦ δῆμου Δαφνησίων τῆς Λοκρίδος ὁ πατὴρ Δ. Ἀθ. Ἀγγελῆς μετὰ προηγουμένην ἐριδὰ μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ν. Δ. Ἀγγελῆ ἑτραυματίσεν αὐτὸν ἐπικινδύνως ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης. Πρωτότυπος πατρικὴ φιλοστοργία.

Ὁρέστης Ζουτόρκας ἢ Τουτόρκας ἐξ Ἰθάκης διαμένων ἐν Ρουμανίᾳ, παρέλαβε παρὰ τῆς κυρίας Βιδράσκη 50 χιλιάδων φράγκων πρὸς ἀγορὰν δημητριακῶν καρπῶν, ἀλλὰ ἔκρινε φρονιμώτερον νὰ γίνῃ ἀφαντος μετὰ τῶν χρημάτων, καὶ ἤδη ἡ ρουμανικὴ πρεσβεία αἰτεῖ παρὰ τῶν διαφόρων ἀστυνομιῶν τὴν σύλληψίν του. Καλὸν ἤθελεν εἶσθαι ἡ σύλληψίς του, ἀλλὰ ἀνέφικτος.

Εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας εἶχον συγκεντρωθῇ χθὲς οἱ ἀγορασθέντες ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἄρτοι, ὅπως θρέψωσι τοὺς δυστυχεῖς ἀνεστίους ἐκ τῶν σεισμῶν τῆς ἐρυθραϊκῆς χερσονήσου, ἐκείθεν δὲ ἐτίθεντο ἐντὸς τῶν ἑξῶθεν παρατεταγμένων μεγάλων κάρρων τοῦ πυροβολικοῦ, ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, ἅτινα πάντα ἐπληρώθησαν.

Ἀγριωπὸς ἱερεὺς Χαλδαῖος περιφερόμενος ἀπὸ τινος ἐν Ἀθήναις εἰσέρχεται εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὰ δωμάτια καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνην, ἀλλ' εἶνε τόσο ἀπαιτητικὸς ὥστε τὴν ἐλεημοσύνην τὴν μετατρέπει εἰς φόρον καταναγκαστικόν. Ὁ πλάνης οὗτος ἱερεὺς φέρεται καὶ κατάστιχον, ἐν ᾧ ἐγγράφονται ἂν θέλωσιν, οἱ ἐλεοῦντες· φέρεται δὲ καὶ συστατήριον γράμμα ἐσφαγισμένον μὲν τῇ σφραγίδι τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ πολὺ πρόστυχον καὶ κακοφτιασμένον. Τώρα ἐρωτῶμεν συντόμως τοὺς ἀρμοδίους· Πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται τοιοῦτος ἐξευτελισμὸς τοῦ ἱερατικοῦ σχήματος δι' ὀλίγας δεκάρας;

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν διὰ νέας ἐγκυκλίου του ζητεῖ καταλόγους τῶν ὑπαρχόντων λεπρῶν. Καλὸν ἤθελεν εἶσθαι ἂν ἐν αὐτοῖς συμπεριληφθῇ καὶ ὁ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γνωστὸς μεταπράτης Κρητικὸς τυροῦ καὶ μαλλίνων ὑφασμάτων Κρῆς, ὅστις διωχθεὶς ἐκ Κρήτης διαμένει ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀνενόχλητος.

Διάφοροι ἔνοπλοι πολῖται ἐπολιόρχησαν νεωστὶ ἐκλεχθέντα δῆμαρχον Ζαράκον, ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὑβρίζοντες αὐτὸν, ἀπειλοῦντες ζωὴν του.—Τὸ ἔχει ἡ χρονιά διὰ τοὺς δημάρχους, καὶ ἂς λάβουν κατάλληλα τὰ μέτρα.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟῦΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Ὁ προχθὲς ἐπὶ ἀποπλάνῃ εἰς ἀσέλγειαν κορασίου, κατὰ 35 ἔτη! μικροτέρου τοῦ Χρυσυφὸς ἢ πράξις τοῦ ὁποίου καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον δὲν προέδιδε ἡ παραφροσύνη ἐνστίκτων καὶ κτηνωδία ἐπιθυμιῶν κατεδικάσθη εἰς 12 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμᾶ.

Τρίτη, 11 Ὀκτωβρίου.

Κωνσταντῖνος Δήμας λέγεται ὁ κατηγορούμενος καὶ ἀναίρεσις κατὰ τῆς συζύγου του εἶνε τὸ ἐγκλήμα του.

Τὴν 11 νοεμβρίου τοῦ 1882 δηλαδὴ ὁ κατηγορούμενος πάσχων ἐξ εὐλογίας προσεκάλεσεν εἰς Κουκουβάουνας, ὅπου κατῴκει τὸν ἱατρὸν Ὁρφανουδάκην νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ· εἰς τὸν ἱατρὸν ἡ σύζυγός του εἶπεν ὅτι «χθὲς ἔκαμε τρέλλαις», πρᾶγμα ὅπερ τότε μὲν τὸν ἔκαμε νὰ ρίψῃ ἐπὶ τῆς συζύγου του ἀγριωπὸν βλέμμα, ἀργότερα δὲ καὶ νὰ τὴν φονεύσῃ, ὡς ὑποστηρίζει τὸ κατηγορητήριον.

Ἀλλεπαλλήλως παρούσιάζονται οἱ μάρτυρες καταθέτοντες

σχεδὸν ὅλοι τὰ αὐτὰ περιστατικά. Ὅτι δηλ. ὁ κατηγορούμενος εἶχε ἰπανδρευθῇ τὴν Βαστιανὴν Μαριέττη ἐξ ἔρωτος, «τοῦ ὁποίου ἡ θέρη, ὡς εἶπε ὁ εἰς τῶν συνηγόρων, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ διαρκῇ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐγκλήματος, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν δύο παιδιῶν, τὰ ὁποῖα εἰς ὀλίγον διάστημα χρόνου, μόλις διετές ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ γάμου τούτου. Ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ φόνου πάσχων ἐξ εὐλογίας εἶχε κλεισθῇ μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὴν οἰκίαν του ὅτε ἐξαίφνης ἠκούσθη μία φωνὴ ἐντὸς τοῦ ὀπιτιοῦ, καὶ οἱ γείτονες εἶδον τὴν γυναῖκα τοῦ κατηγορουμένου ἐξερχομένην ἐκείθεν αἰμόφυρτον καὶ φέρουσαν τρεῖς διαμπερεῖς πληγὰς κατὰ τὸ στήθος. Ὁ κατηγορούμενος κλείει ἔσωθεν τὴν θύραν, ἀρχίζει νὰ ρίπτῃ κάρβουνα εἰς τὰ ρούχα τῆς συζύγου του καὶ ἀποπειρᾶται διὰ μιᾶς πιστολιάς νὰ δολοφονήσῃ... καὶ τὴν κασέλλαν του.. Οἱ περὶ τὴν οἰκίαν του συναχθέντες χωρικοὶ εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς πιστολιάς νομίσαντες ὅτι ὁ κατηγορούμενος κῆρυξεν ἀποσύρονται ἐκείθεν καὶ τρέχουσι πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς φονευθείσης, εἰς τὴν θύραν τῆς ὁποίας ἐξέπνεεν ἤδη ἡ ἀτυχὴς σύζυγος, μὴ δυνηθεῖσα νὰ εἴπῃ τίποτε. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ φονεὺς σύζυγος κατωρθώνει νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θείου τῆς συζύγου του Παναγῇ Μαριέττῃ καὶ νὰ εἰσδύσῃ εἰς ἐν ξεροπήγαδον (καὶ δὲν ἐξηκριβώθη, ἂν μόνος του κατέβῃ ἐκεῖ, ἢ ἂν τὸν κατέδασαν ἄλλοι), ὁποῦ δὲν δέχεται ν' ἀνασυρθῇ, εἰμὴ ἀπὸ ὁ ἔνωμοτάρχης Ἀποστολίδης καὶ ὁ δῆμαρχος τοῦ ὑπόσχονται νὰ τὸν ὑπερασπίσωσιν ἀπὸ τῶν τυχόν ἐπιθέσεων τῶν ἐξηγηρῶμένων συγγενῶν τῆς φονευθείσης... καὶ νὰ τὸν στείλουν εἰς τὸν Μενδρεσέν.

Ὁ κατηγορούμενος βραχύσωμος, μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, φέρων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς δίκης τὴν κεφαλὴν του χαμηλωμένην, ἐξ ἐκείνων τῶν φυσιογνωμιῶν αἰτινες δὲν σὰς λέγουν τίποτε ἀπολογούμενος εἶπεν ὅτι οὐδὲν ἐξ ὧν αὐτῶν τῶν σκηνῶν ἐνθυμῆται καὶ ὅτι βέβαια τὴν ἀναίρεσιν ἐξετέλεσεν ἐν καταστάσει μανίας, προερχομένης ἐκ τῆς εὐλογίας.

Ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Ράδος ὑποστηρίζει ἀναίρεσιν, διαπραχθεῖσαν ἐν μετρίᾳ τοῦ νοὸς συγχύσει, ἡ δὲ ὑπεράσπισις διὰ τοῦ κ. Μπουφίδου καὶ Δαμιράλη διῶσχυρίζεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐν παροξυσμῷ καὶ μὴ ἔχων συνείδησιν τῶν πράξεων του διέπραξεν ἐγκλήμα κατὰ τῆς «τρυφερᾶ ἀγαπωμένης» συζύγου του, ποικίλλουσα τὴν ἀγόρευσίν της μὲ ρητορικά καὶ ἐρωτικά ἄνθη καὶ θέλουσα νὰ συνταυτίσῃ τὸ Γουδί μὲ τοῦ Δρομοκαττή καὶ τὸν Κάνθαρον μὲ τὸ Δαφνί.

Ἀλλ' οἱ ἔνορκοι δὲν ἠθέλησαν νὰ τελέσωσι γάμους ἐξαμβλωματικούς καὶ κατεδίκασαν τὸν κατηγορούμενον εἰς 7 καὶ 1)2 ἐτῶν εἰρκτῆν.

Καὶ δύο καραμέλες.

Ἐξετάζεται μία μάρτυς.

Πρόεδρος. Τί ξέρεις ἐσύ κυρά;

Μάρτυς. Ἐγώ, κύριε πρόεδρε, σὰν παλαιογυναικοῦλα! ποῦ εἶμαι δὲν θυμᾶμαι, τὴν ἀνάκρισίν μου νὰ κυττάξτε.

Καὶ πάλιν ἡ αὐτή.

Συνήγορος. Ἀκουγες τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα νὰ μιλῶνουνε μιὰ φορὰ.

Μάρτυς. Τοὺς ἄκουγα, σὰν ἀνδρόγυνον ποῦ ἦταν.

Τετάρτη, 12 Ὀκτωβρίου.

Τὸ τελευταῖον τῆς ληστείας ἀπῆχημα, ἡ τῆς Δεσποίνης

Ζωγράφου ἐν Χασανίῳ ὑπὸ τῶν Ἀλ. Χαλβατζῆ, Γεωργίου Δράκου, Θωμᾶ, Γκόβαρη Παναγ. Δόσκου καὶ Νικολ. Σκούρτη λήστευσις ἐκδικάζεται σήμερον.

Εἰσαγγελεύει ὁ κ. Καρύδας. Συνήγορος τῶν τεσσάρων πρώτων ὁ κ. Μπουφίδης. Τοῦ τελευταίου οἱ κύριοι Ρ. Χοϊδᾶς καὶ Παπαλεξανδρῆς.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ζωηροτάτην ἀποστροφὴν τοῦ κ. Χοϊδᾶ πρὸς τὸν συνήγορον τῶν τεσσάρων πρώτων κατηγορουμένων ὅλων φουστανελλοφόρων, τοῦ Ἡλ. Χαλβατζῆ, μόλις εἰκόσαετοῦς, μὲ φυσιογνωμίαν αἰγυπτιακὴν, ἀντιπαθητικὴν μᾶλλον τῶν ἄλλων μὲ βλέμματα ὑπουλα καὶ πονηρὰς φυσιογνωμίας διανοηζομένη καὶ μὲ ὀλίγην ποίησιν, ἀποστροφή, ἥτις συνδιαζομένη καὶ μὲ τὴν ἀγαθοτάτην τοῦ Σκούρτη φυσιογνωμίαν κινεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν συμπάθειάν μας ἥτις εὐχόμεθα νὰ μὴ διαψευσθῇ ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας.

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Χανίων ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου.

Ἐν καιρῷ ἀνεκοίνωσα ὑμῖν ὅτι ἀναφορὰι χαλκευθεῖσαι εἰς τὰ καταγώγια τῶν διοικητικῶν μεγάρων εἶχον τεθῆ εἰς κυκλοφορίαν πρὸς συλλογὴν ὑπογραφῶν ὑπὲρ τοῦ πασσαῖ. Γινώσκετε ἤδη ὅποιον τέλος ἔλαβον, ὅτι ἐματαιώθησαν. Σήμερον μανθάνω περιέργους τινας λεπτομερείας περὶ τῶν μέσων τὰ ὅποια τὰ νυνιόσπαστα τοῦ Φωτιάδου ἔθετον εἰς ἐνέργειαν ὅπως ἀγρεύσωσιν ὑπογράφας. Μεταβαίνοντες παρ' ἐκάστῳ δημάρχῳ οἱ περιάγοντες αὐτάς, ἐπαρχοὶ, ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς, διοικητικοὶ ἀστυνόμοι, ὅλοι οὗτοι ἐγκαπετάνιοι ἔλεγον: «Τί διοικητὴν θέλετε, χριστιανὸν ἢ τοῦρκον;» — «Χριστιανόν», ἀπῆντων φυσικῶ τῷ λόγῳ οἱ δήμαρχοι. — «Αἶ, τότε υπογράψετε ἐδῶ, διότι οἱ τοῦρκοι ἐνε-

γουν νὰ φέρουν τοῦρκον». Καὶ οὕτω κατῳρθώσαν νὰ ἀποσπάσωσι τὰς ὑπογράφας ἀπλοϊκῶν τινῶν δημάρχων, μόλις γινωσκόντων νὰ γράψωσι τὰ ὀνόματά των. Ἀλλ' ἤδη ὅτε ἐγνώσθη τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, οἱ καλῇ τῇ πίστει ὑπογράψαντες ἐξεμάνησαν, πέντε δὲ, οἱ τῆς Κισσάμου, μετέβησαν προχθὲς παρὰ τῷ πασσαῖ καὶ ἀπήτησαν νὰ τοῖς δώσῃ τὰς ἀναφοράς νὰ τὰς σχίσωσι. Ὁ Φωτιάδης τοῖς εἶπε ὅτι τὰς ἔπεμψεν εἰς τὸν ἐπαρχον διὰ νὰ τὰς σχίσῃ ἐνώπιόν των, ἄγνωστον ὅμως, ἂν τοῖς εἶπε ἀλήθειαν ἢ ψεύματα.

Ἐν τῇ πρακτικῇ, ὅπερ οἱ ἐν Ρεθύμνῃ συνελθόντες ὑπέγραψαν καὶ δι' οὗ ἀπεφαίνοντο οὐδὲν εὐχарιστήριον νὰ δοθῇ εἰς τὸν Φωτιάδην ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Κρήτης, ἐσημειοῦτο ὅτι ὁ πασσαῖς μας ἔδειξεν εὐγενεῖς διαθέσεις ὑπὲρ τῆς Κρήτης, δὲν τῷ δίδεται ὅμως εὐχарιστήριον διότι πᾶσα ἔκφρασις εὐαρεσκείας πρὸς οἷον δήποτε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς γενικὰ πολιτικὰ συμφέροντα τοῦ τόπου. Ὡς παρατηρεῖ τις ἡ ἐξεγερθεῖσα ἐν Κρήτῃ ἀγανάκτησις δὲν ἀπέβλεπε πῶς τὸ μούτρον τοῦ πασσαῖ—θὰ ἦτο μεγάλη τιμὴ δι' αὐτὸν ἂν τὸν ἐσυλλογίζοντο— ἡ προκληθεῖσα ἀντίδρασις ἔτεινε νὰ ἀποκρούσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐπισήμως πᾶσαν ἰδέαν ὅτι ἡ Κρήτη μένει εὐχарιστημένη ὑπὸ τὴν παρούσαν πολιτικὴν κατὰστασιν, διότι τοιοῦτόν τι ἐλέγετο εἰς τὰ ὑπὲρ τοῦ Φωτιάδου εὐχарιστήρια. Κατωρθώθη ὁ σκοπὸς οὗτος, ἀλλ' ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἐπιτροπῆς παρεισέφρησαν καὶ δύο ζιζάνια, τὰ ὅποια ὁ Φωτιάδης διὰ ποικίλων τρόπων ἔχει καθυποχρεώσει ταῦτα λοιπὸν ἀφοῦ ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὰ σπουδαιότερα ζητήματα, ἐξελιπάρησαν ὑπὲρ τοῦ αὐθέντου των ὡς ἐλεημοσύνην τὴν εἰς τὸ πρακτικὸν ἀναφερομένην περὶ τοῦ Φωτιάδου φράσιν. Καὶ τόσον τιποτέριο ἔθεωρήθη τοῦτο, ὥστε ἄνδρες ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἀδιάλλακτοι τοῦ πασσαῖ ἔχρηστοι, ὧν τὰ ἀγνὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα οὐδ' ὑπὸ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν δύνανται νὰ τεθῶσιν μετ' ἐπιπολαιότητος ἀληθοῦς ἔθηκαν τὴν ὑπογραφὴν των ὑπὸ τὴν ὁμο-

23

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

23

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 888)

Μεταξὺ τῆς δεσποινίδος δ' Ἀνκουρτ καὶ τῆς Κακάς ὁ πόλεμος ἦτο ἀκατάπαυστος καὶ δεινός. Μίαν ἡμέραν, ἡ Σοφία ἐπανερχομένη ἐκ τοῦ διαλεκτηρίου, ἔφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν κρατοῦσα εἰς χεῖρας σάκκον σοκολάτας. Ἐδῶκεν εἰς ὅλας τὰς συμμαθητρίδας τῆς καὶ, πλησιάζουσα τὴν Ἀθηναΐδα εὐγενῶς, τῆς ἔδωκεν τὸν σάκκον λέγουσα: «Θέλεις; ἔμπορεῖς νὰ φᾶς! δὲν εἶναι ἀπὸ τῆ ὀδική σας, εἶναι ἀπὸ τοῦ Μαρκῆ!»

Ἡ μικρὰ Μουλινὲ ἔγινε πελιδνὴ ἐκ λύσεως καὶ ἀρπάξουσα

τὸν σάκκον τὸν ἔριψεν ἐπὶ τινος παραθύρου, τοῦ ὁποίου τὸ γυάλι ἐπεσεν εἰς τεμάχια θορυβῶδῶς ἐπὶ τῆς ἄμμου. Πιάσιμο ἐπηκολούθησε, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ Ἀθηναΐς, σπρωχθεῖσα ὀρηγνικῶς, ἔκοψε τὸ χερί της εἰς τεμάχιον γυαλίου τὸ ὅποιον εἶχε μείνει εἰς τὸ παράθυρον. Ἡ ὀρμὴ τοῦ θυμοῦ της, ὁ φόβος εἰς τὴν θέαν τοῦ αἵματος, ἔκαμαν τὴν δεσποινίδα Μουλινὲ νὰ λιποθυμήσῃ. Παρασυρθεῖσα ἀπὸ τὸν τόσῳ εὐμετάβλητον χαρακτηρῇ της, ἡ Σοφία ἔλαβε τὴν Ἀθηναΐδα εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ ἐβοήθησε νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, κλαίουσα καὶ ἀπηλπισμένη διότι αὕτη ἦτο ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ σκηνὴ ἤλλαξεν. Ἡ Ἀθηναΐς ἀναφανδόν, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇς τῶν θυγατέρων τῶν ἀστῶν, καὶ τὸ σχολεῖον διηρέθη εἰς δύο στρατόπεδα· αἱ ἀριστοκραταὶ ἀφ' ἑνός, αἱ πλούσιαι ἀφ' ἑτέρου. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐμεγάλωναν, καὶ αἱ φιλονεικίαι των εἶχον ἤδη λάβει ὄψιν ἐχέμυθον καὶ ὑπουλον, ὑπενθυμίζουσαι τὰς φιλονεικίας τῶν μεγάλων. Δὲν ἐπιδάνοντο πλέον χέρια μὲ χέρια, ἀλλὰ ἐκτυπῶντο σκληρότερον διὰ τῶν λόγων.

Ἡ Κλαίρη ὑπερήφανος καὶ περιφρονητικὴ, δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τίποτε ἀπ' αὐτά. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐμισεῖτο ὀλιγώτερον. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἀθηναΐδος, ὑπῆρχε σιωπηρὰ πάλη. Ἡ δεσποινὶς Μουλινὲ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀντίπαλος τῆς δεσποινίδος Μπωλιὲ, καὶ ἀληθῶς αἱ δύο ἀνταγωνίστρια ἦσαν τῆς αὐτῆς δυσάμεως.